

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou, ve věci

žalobce: J.L.,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1116/ZA-ZA11-P15-2015

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1116/ZA-ZA11-P15-2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo rozhodnuto, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný tak nevyhověl žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 12. 2015. O mezinárodní ochranu

požádal žalobce z důvodu své příslušnosti k Církvi Všemohoucího Boha (dále i jen „CVB“). Uvedl, že mu v Číně není umožněno svobodně vyznávat svou víru, když ze strany státních orgánů dochází k pronásledování a perzekuci věřících. Žalovaný správní orgán uzavřel, že žalobce nenaplnil podmínky § 12, § 13, § 14, § 14a zákona o azylu, tudíž nemohlo být jeho žádosti vyhověno. Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí zhodnotil žalobcovu osobní situaci, přičemž dospěl k závěru, že žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, aby pak svými tvrzeními vygradoval svůj příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti. K takovému závěru žalovaného vedla především ta skutečnost, že žalobce, ač vyznávajíc svou víru po nikoli krátkou část života, nikdy nebyl tamními státními orgány či bezpečnostními složkami zadržen či dokonce opakovaně zadržován. Navíc se podle názoru žalovaného mohl žalobce vnitřně přesídlit v rámci Číny. Rovněž doplňková ochrana žalobci dle žalovaného nepřísluší, když nebylo prokázáno, že by mu po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí.

2. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí včasnou žalobou. V doplněné žalobě namítal, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, neboť je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, a rovněž má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. I kdyby mu však nebyl udělen azyl podle shora citovaných ustanovení, měla mu být alespoň udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma (viz zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98863/2015-LPTP).
3. Žalobce dále v žalobě vytýkal žalovanému vady, kterými bylo zatíženo řízení o udělení azylu, jakož i vady, kterými trpí žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Dle žalobce žalovaný v řízení o udělení azylu především nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly a rovněž nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil ustanovení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Dále se žalovaný při rozhodování dopustil porušení ustanovení § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, když nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Konečně žalovaný porušil i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění jeho rozhodnutí neobsahuje zákonem požadované náležitosti. Rozhodnutím žalovaného taktéž došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť v případě navrácení žalobce do vlasti by došlo k porušení závazku *non-refoulement*.
4. Ze všech shora uvedených důvodů je žalobce přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech učiněných v jeho rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že potíže tvrzené žalobcem neshledal azylově relevantními především z hlediska nedostatku potřebné kvality i kvantity tvrzeného pronásledování, přičemž u žalobce neshledal ani dostatečnou intenzitu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy, pro niž by bylo možno udělit žalobci doplňkovou ochranu. Úvaha žalovaného o neexistenci pronásledování žalobce je podložena jak podrobným rozbořem

všech jeho tvrzení, tak i podrobena komparaci s členy organizované skupiny čínských turistů, kteří v určitém období s obdobnými příběhy a organizování stejným způsobem třetími osobami do ČR přicestovali a požádali o mezinárodní ochranu, když stejný „modus operandi“ byl žalovaným zjištěn u dalších asi 80 čínských turistů. Nevěrohodnost žalobce dovozuje žalovaný z průběhu několika podrobných pohovorů, kde výpovědi žalobce jsou značně rozporné a vesměs neurčité. V případech, kdy správní orgán trvá na odpovědi, zaznívají od žalobce odpovědi značně obecné a vyhýbavé; konkrétních údajů sděluje pouze minimum, aby nebylo možno zjistit propojení s dalšími členy organizované skupiny, případně rozklíčovat rozpory vedoucí ke snazšímu znevěrohodnění jejich příběhů. Dle žalovaného nelze přisvědčit v žalobě uvedené námitce, že pokud žalovaný ve svém rozhodnutí nezpochybnil žalobcovu účast v CVB, připustil tím v podstatě jeho pronásledování. Žalobce však v řízení před správním orgánem bez jakékoli vazby na jeho příběh jen obecně popsal, jak v Číně funguje pronásledování náboženských příslušníků, jak je likvidována opoziční ideologie atp. Žalovaný tak má za to, že žalobce se pouze za pomoci směsice negativních obecných informací o praktikování víry v Číně snažil vyobrazit své potíže v mnohem intenzivnějším negativním světle. Není pak zřejmé, jak měl být žalobce pronásledován pro jeho „boj s červeným drakem“, když současně tvrdil, že jeho nelegální činnost spočívala pouze v tom, že se spolu s dalšími spoluvěřícími modlil v bytě a předčítal z Bible.

6. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Úvodem k samotnému přezkumu rozhodnutí soud uvádí, že právně i skutkově obdobnými věcmi se v nedávně době zabýval s tím, že tato jiná rozhodnutí byla následně podrobena přezkumu Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“). Jednalo se rovněž o věci týkající se příslušníka CVB, o které NSS rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77. Následovaly poté též rozsudky ze dne 4. 9. 2019, č.j. 9 Azs 125/2019-61 a ze dne 22. 10. 2019, č.j. 10 Azs 41/2019-82. Zejména v prvních dvou rozsudcích se NSS vyjádřil podrobně k hodnocení situace čínských křesťanů, proto krajský soud bude na tato rozhodnutí odkazovat, přičemž podrobnější rozbor argumentace je dohledatelný právě v citovaných rozsudcích.
8. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
9. Žalovaný k tomuto důvodu udělení mezinárodní ochrany na s. 21 napadeného rozhodnutí zmínil, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v rámci správního řízení výslovně popřel, že by se účastnil politického života. Nemá žádné politické přesvědčení, nebyl nikdy členem jakékoli politické strany či organizace a ve své vlasti se nijak veřejně

neangažoval. Podle žalovaného tedy nic nenasvědčuje tomu, že by jmenovaný ve své vlasti vyvíjel jakoukoliv politickou či obecně veřejnou činnost, za kterou by mohl být ze strany své země postižen. Krajský soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a dodává, že žalobce nenaplnil důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu, když neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.

10. Dle komentářové literatury a judikatury NSS (viz např. rozsudek č.j. 2 Azs 45/2008-67 ze dne 13. 8. 2008) je ust. § 12 písm. a) zákona o azylu určeno k provedení článku 43 Listiny základních práv a svobod, podle něhož Česká republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod. Za politická práva a svobody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a článku 43 Listiny je tedy třeba považovat politická práva podle hlavy druhé oddílu druhého Listiny. Tvrdil-li žalobce v žalobě, že došlo ze strany státních orgánů k zásahu do jeho politických práv a svobod konkrétně do práva sdružovacího s tím, že se skrýval u spoluvěřících, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult, zastává soud názor, že právo sdružovat se v církvích představuje zvláštní formu výkonu sdružovacího práva. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce byl ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek kvůli tomuto sdružování se v církvi, byť jen kontaktován, natož zadržen či dokonce vězněn.
11. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se *azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu stanoví:
*„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (s. 22 a násl.) popsal situaci žalobce, který do ČR přicestoval zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých údajných souvěrců, které však dle jeho vyjádření nikdy dříve neznal, a to na základě turistického víza, které žalobce, jak sám uvedl, získal za pomoci uvedení různých nepravdivých skutečností a doložení

nepravdivých, padělaných dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Tyto nepravdivé informace a dokumenty pak žalobce doložil i vůči cizinecké policii na Letišti Václava Havla v Praze, kde dle názoru žalovaného již mohl okamžitě vyjevit svůj úmysl žádat v ČR o mezinárodní ochranu. O tu však žalobce požádal až později v přijímacím středisku Zastávka u Brna. Žalovaný tak došel k závěru, že popsany postoj žalobce snižuje věrohodnost jeho tvrzení ohledně důvodů opuštění vlasti a přicestování do ČR za účelem udělení azylu.

14. S touto úvahou žalovaného se soud nemůže ztotožnit a poukazuje na rozhodnutí NSS v obdobné věci ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, bod 44, kde NSS uvedl: *„Nevěrohodnost stěžovatele by bylo možno založit na otázce jeho deklarované příslušnosti k církvi či na okolnostech údajných incidentů, které údajně vedly k jeho odchodu ze země původu (...). Z ničeho však neplyne, že by jej bylo možno označit za nevěrohodného pouze na základě uvádění nepravdivých skutečností v souvislosti se snahou vycestovat ze země původu. Takový závěr by bylo možno postavit leda na značně zkratkovité úvaze, že kdo lže jednou, lže vždycky. Taková úvaha však zcela odhlíží od kontextu prvního uvádění nepravdivých údajů. Stěžovateli je totiž možno přitakat, že je pochopitelné, pokud v žádosti o vízum neuváděl takové údaje, které by vedly k jejímu zamítnutí, a tedy k nevycestování ze země původu. Je i pochopitelné, že stejně postupoval, dokud nebyl fakticky i právně na území ČR. Jeho nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum zopakoval i při příletu do Prahy. Jeho nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala jeho vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.“*
15. S výše uvedenou nevěrohodností žalobce pak souvisí i otázka jeho bezproblémového vycestování z vlasti bez jakéhokoli zájmu státních orgánů o jeho osobu. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k tomu, že nevěrohodnost žalobce je značně snížena i tou skutečností, že žalobcovo vycestování z vlasti proběhlo oficiálním způsobem. Čínské státní orgány vydaly žalobci bez překážek cestovní doklad. Podle žalovaného je to evidentní důkaz o tom, že státní orgány či bezpečnostní složky nejevily o žalobce žádný zájem, v opačném případě by mu rozhodně nedovolily legální cestou na cestovní pas opustit svoji vlast, a to navíc skrze přísně strážené mezinárodní letiště. Této úvaze svědčí i fakt, že ani následně nebyla ČR jakkoliv žádána čínskými orgány o vydání žalobce. Žalobce rovněž spolu s dalšími souvěrci v nejkratší možné době požádali o pracovní povolení, našli si zaměstnání a přihlásili se k pobytu na privátních adresách, což podle žalovaného svědčí spíše o ekonomické motivaci přicestování žalobce do ČR, než o údajné náboženské perzekuci. Shora uvedené je podle žalovaného v příkrém rozporu s opakovaným tvrzením žalobce stran jeho pronásledování čínskými státními orgány a intenzivní zájemem o jeho osobu.
16. Není sporu o skutečně bezproblémovém vycestování žalobce ze země svého původu, soud má však za to, že pouze z tohoto nelze vyvozovat závěr o nevěrohodnosti žalobce. K tomu se vyjádřil NSS již v rozsudku ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010-114 v bodu 22, když uvedl, že *„založit závěr o nevěrohodnosti celé výpovědi (...) čistě na pochybnostech o okolnostech vycestování ze země nelze. K tomu by bylo nutno identifikovat zásadnější nesrovnalosti ve*

stěžovatelově výpovědi, případně rozpory mezi jeho výpovědí a dostupnými informacemi o zemi původu atd.“ Soud pak dále nepojal úvahu žalovaného, kdy podle něho nevěrohodnost žalobce stran údajné náboženské perzekuce má být založena na tom, že si žalobce a jeho souvěrci v krátké době obstarali pracovní povolení a našli zaměstnání. V tomto ohledu tak vcelku jde o ničem nepodložené domněnky, nemající oporu ve správním spisu. V tomto směru je tak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

17. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí věnoval zásadní otázce a motivu žalobce pro získání azylu v ČR, jenž měl spočívat v odůvodněném strachu z pronásledování z důvodu náboženství. U žalobce měl být tento strach vyvolán pronásledováním jeho osoby ze strany policie. V říjnu 2014 jej cestou na náboženské setkání někdo udal a on musel z místa uprchnout, skrývat se před policií a následně i opustit svůj domov, neboť policisté si z pouličních kamer vytiskli jeho fotku a hledali ho v místě jeho bydliště. Podle žalobce se o něj policie zajímala především proto, že byl vedoucím náboženské skupiny čítající 50 členů. V Číně je rovněž policie striktnější k mladým lidem než například k seniorům. Od uvedené doby, tj. od října 2014 se skrýval před policií u spoluvěřících, a to až do doby jeho odjezdu z vlasti, tj. do prosince 2015 – v té době předpokládal, že se k němu připojí další spoluvěřící. Žalovaný však, pokud jde o pronásledování žalobce z náboženských důvodů, důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu neshledal. V rozhodnutí žalovaný sice nerozporoval, že žalobce patří k CVB, nicméně to podle něho samo o sobě ještě neimplikuje odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu shora citovaného ustanovení. Žalobce, ač ve správním řízení častokrát hovořil o tom, jak ho policie hledala a snažila se ho zatknout či zadržet a rovněž dokládal řadu materiálů, z nichž vyplývá, jak jsou v Číně zadržováni členové křesťanských církví, sám nikdy nebyl policií nalezen, natož zatčen. Vyjma změny adresy bydliště v rámci jedné provincie nedělal žalobce v tomto směru žádné jiné opatření. Žalobci tak nebylo objektivně vzato ve své vlasti nijak bráněno ve vyznávání své víry, nedošlo u něho ani k žádnému ohrožení jeho života, zdraví, svobody či jiných základních lidských práv.
18. S těmito závěry žalovaného se však soud neztotožňuje. Žalobce, jak sám tvrdil, nebyl nikdy zadržen či zatčen, avšak posuzování odůvodněných obav z pronásledování má též prospektivní povahu, a tedy není nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu již někdy v minulosti nějaký konkrétní akt pronásledování utrpěl (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33). V této věci pak lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2019, č. j. 41 Az 4/2018 v bodu 59 a 60, ve kterém se Krajský soud vypořádal mj. s otázkou neexistence konkrétních aktů pronásledování ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany: *„Uvedl také ty skutečnosti, že ví o zatýkání souvěrců, když pronásledování ze strany policie u věřících v Církvi Boha Všemohoucího výrazně zesílil od roku 2014. Soud uvěřil výpovědi žalobce před správním orgánem i soudem, že v důsledku shora uvedených skutečností žil v každodenním strachu, nemohl vést normální život, a to byl zásadní důvod, pro který se zemi původu rozhodl opustit. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobce měl odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Za situace, kdy tuto výpověď žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezpochybnil, je pro Krajský soud v Brně nepřezkoumatelný jeho závěr o tom, že „základní lidská práva žalobce nebyla závažným*

způsobem porušena“. Argument žalovaného, že žalobce nebyl ze strany ... či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledován, nemůže obstát se zřetelem ke shora uvedené definici pronásledování dle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, z níž vyplývá mimo jiné to, že se jím rozumí jednání, které svou povahou je natolik dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Podle názoru krajského soudu se žalovaný s otázkou pronásledování v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal uvedením důvodů, proč popisované jednání policie vůči žalobci nepovažuje svou povahou za dostatečně natolik závažné, aby jej bylo možno kvalifikovat jako pronásledování.“ S tímto názorem se soud plně ztotožňuje. Povinnost žalovaného vypořádat se s otázkou, zda sama příslušnost k CVB nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování, ostatně zmiňuje i nedávný rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 41/2019-82. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí s touto otázkou nijak nevypořádal, což je též v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU, jak poukázal NSS v rozsudku ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 41/2019-82, bod 22. Žalovaný měl v řízení pečlivě zvážit a vyhodnotit, zda žalobce již jen z důvodu své příslušnosti k CVB nemůže být takovému pronásledování vystaven.

19. V další části svého rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že žalobce mohl k řešení své situace, tedy obavy před pronásledováním, využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny, a to do jiné oblasti či provincie. Dle žalovaného pro možnost takového řešení svědčí i ta skutečnost, že pátrání policie po žalobci se soustředilo pouze na oblast, kde docházelo k náboženským setkáním, a oblast, kde žijí jeho rodiče (provincie Henan). Pro reálnou možnost vnitřního přesídlení pak podle žalovaného hovoří i to, že v situaci, kdy žalobce zvolil tak radikální řešení, jakým byl odjezd z vlasti do ČR, mu v tomto odjezdu nebylo nikým bráněno, natož aby byl zadržen, a to vše na tak střeženém místě, jakým je pekingské letiště.
20. Na tomto místě soud považuje za vhodné upozornit i na částečný vnitřní rozpor v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kdy na jedné straně považuje obavy žalobce z pronásledování za nedůvodné a samotné pronásledování zpochybňuje a na druhé straně, resp. v jiné části svého odůvodnění tyto obavy připouští, když uvádí, že žalobce mohl svou situaci vyřešit vnitřním přesídlením. V této souvislosti pak lze (opět) odkázat na již citovaný rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77 v bodu 32, ve skutkově obdobném případě. „Svou výše citovanou úvahou, byť velmi nekonkrétní, o možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele, jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že, se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má. To je však v rozporu s celým zbytkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vycházel z toho, že stěžovatel žádné obavy z pronásledování nebo vážné újmy v místě svého bydliště neměl. V citované pasáži naopak implicitně připouští, že takové obavy měl, ale mohl se jim vyhnout právě vnitřním přesídlením. Tento logický rozpor žalovaný nijak nevysvětlil. Nijak nevysvětlil ani to, ve kterých provinciích by hrozba trestního stíhání byla menší než ve stěžovatelově domovské provincii, a z čeho dovodil, že by tato hrozba byla v různých provinciích různá (...).“ Precedenčními úvahami NSS je krajský soud v obecné rovině vázán, byť se nejedná o závazný právní názor v této věci. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části týkající se možnosti vnitřního přesídlení je tak rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěr žalovaného o této možnosti žalobce nemá oporu ve správním spisu, když žalovaný

tento závěr opírá pouze o tu skutečnost, že policie po žalobci dle jeho vlastních slov pátrala pouze v jedné oblasti (provincie Henan).

21. Konečně žalovaný pochybil i v tom směru, že při hodnocení důvodnosti udělení doplňkové ochrany žalobci vyšel z již uvedeného bezproblémového vydání cestovního dokladu v jeho vlasti a vycestování a rovněž z toho, že o něj v minulosti státní orgány nejevily žádný zájem. Na základě toho došel k závěru, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti žádné nebezpečí nehrozí a důvody pro udělení doplňkové ochrany tak nejsou dány. Soud má za to, že i v tomto případě se jedná o vcelku ničím nepodložené závěry žalovaného, které nemají oporu ve správním spisu. Žalovaný především neshromáždil jakékoli relevantní podklady, které by se zabývaly postavením čínských občanů, kteří překročili povolenou dobu pobytu v zahraničí, respektive postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do své vlasti (k tomu opět srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, v bodu 54).
22. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný zatížil svoje rozhodnutí nesprávným posouzením právních otázek stran žalobcovy tvrzené příslušnosti k CVB, a to otázky prospektivnosti a individuálnosti posouzení odůvodněnosti strachu z pronásledování z důvodu náboženství a rovněž zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností, když dospěl k závěru o nevěrohodnosti žalobce pouze na základě ne zcela relevantních tvrzení (uvádění nepravdivých údajů v žádosti o udělení turistického víza) či na základě tvrzení nemajících oporu ve správním spisu (organizovanost odchodu čínských křesťanů do ČR). Dostatečně podložené nejsou ani úvahy žalovaného o hrozbě vážné újmy po případném návratu žalobce do země původu.
23. Z těchto důvodů tak soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil dle ust. § 78 odst. 1 a též dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
24. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch. Soudní poplatek za řízení hrazen nebyl. Ze spisu se rovněž podává, že žalobci náklady řízení spojené se zastoupením nevznikly. V řízení před krajským soudem byl zastupován Organizací pro pomoc uprchlíkům. V řízení o kasační stížnosti mu byl ustanoven advokát, v takovém případě odměnu za zastupování hradí stát.
25. Nad rámec shora uvedeného právního posouzení věci žalobce soud uvádí, že nepřehlíží vcelku ztíženou pozici žalovaného, který byl postaven před složitý úkol zahrnující posouzení situace a tvrzení žalobce právě s odkazem na jeho příslušnost k tzv. Církvi všemohoucího boha, jejíž příslušníci jsou dle předkládaných tvrzení v Číně pronásledováni. Dostupných a hodnověrných informací o této církvi a její podstatě je výrazný nedostatek, přičemž k tomuto nedostatku dále přispívá velká geografická vzdálenost žalobcovy země původu od místa, které zvolil jako azylový cíl. Zřejmý informační deficit panuje též ve vztahu k tomu, jakou konkrétní činnost CVB v Číně vyvíjí, jak je na ni státními orgány pohlíženo a z jakých konkrétních důvodů, pokud je vůbec lze identifikovat, jsou její členové státní mocí nahlíženi jako jistí narušitelé běžných pořádků. Tím, že žalobce svým výběrem cílové azylové země zvolil zemi velmi vzdálenou nejen geograficky, ale i kulturně, značně ztížil korespondující možnosti cíleného a

odpovídajícího posouzení jeho životní situace. Soud není zcela srozuměn s postupem žalobce, který opouští svoji zemi, byť s obavami o život jak uvádí, a přitom cestuje geograficky přes mnoho zemí, více jak 7.000 km do cílové země, která mu není kulturně blízká, natož aby soud připomínal jeho jazykové znalosti. Dnešní elektronická doba a dostupný internet sice jistým způsobem vzdálenosti umazávají, avšak na konkrétních případech se poté může ukázat, že dostatek kvalitních a hodnověrných informací v některých oblastech nahradí jen velice obtížně. Nicméně, ani tyto poznámky nemohou zprostit žalovaného od povinnosti řádně posoudit a poté vyhodnotit azylovou žádost žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. října 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v.r.
soudce

